

Na návštěvě u chovatelky

Kamila Dlabalová s nadějným odchovem

radost, bylo rozhodnuto. Vždyť deprese mě tehdy přepadaly a radost jsem potřebovala ze všeho nejvíc!

A pomohlo to?

Určitě. Bišonci jsou „kašpaří“, to jsem od velkých služebních plemen neznala. Mají úžasný temperament, stále něco vyvádějí, ale nedá se na ně zlobit, protože se člověk nakonec rozesměje.

Služební psy musí člověk neustále cvičit, vychovávat, usměrňovat, aby mu nepřerostli přes hlavu. S bišonky je to něco jiného. Všem rozumějí, nepotřebují tvrdou výchovu, nemají lovecké sklony... Zkrátka relax a pohoda.

Za hlavní úskalí držení bišonků bývá považována náročná péče o srst. Jak jste se vypořádala s tím?

Tím, že jsem si zařídila kadeřnický salon, abych nemusela nikam jezdit (směje se). Ale vážně. Pokud má být bišonek úspěšný na výstavě, vyžaduje si to skutečně dost práce a také zkušeností. I když Francouzi stále trvají na tom, že bišonci se nestříhají, a ponechávají svým psům vzhled chlupaté koule, moderní trend je jiný. Většina Evropy i Spojené státy dávají přednost ladným zastříženým liniím.

Když chcete mít jen hezky vypadajícího kamaráda, není to tak zlé. Tedy pokud jste důslední a vytrvalí. Štěňátka je třeba česat skutečně denně, třeba jen pár minut, aby si na tuto proceduru zvykla a začala ji považovat za samozřejmou součást svého života. Pokud pes není pravidelně česaný, srst se mu nejenom cuchá, ale také řídne. Lidem, kteří si ode mě odnášejí štěně, doporučuji, aby si každý večer, když se dívají na televizi, dali svého bišonka na klín a pročesali ho. Nic jim to neudělá, neztratí žádný čas a pejsek bude pěkný.

Dospělé psy já osobně většinou češu už jen jednou týdně přibližně deset minut, koupání stačí po měsíci až po dvou podle toho, v jakém prostředí pes žije. Pokud se ve stejných intervalech, tedy zhruba po dvou měsících, srst zároveň zastříhne do požadovaného tvaru, je to ideální. Běžným majitelům doporučuji takzvaný sportovní střih, který sice zachovává charakteristické linie bišonka, ale je praktičtější do života, protože se při něm pes více vystříhá, ponechají se mu méně zarostlé nohy, také hlava je menší... Ale pozor! Je třeba pečlivě vybrat salon, kde se v úpravě bišonků vyznají. Dost často se stává, zvláště tam, kde mají zkušenosti převážně s pudly, že bišonkovi vyholí čumáček, sestříhají mu uši a hlavu - a majitel je překvapený, že místo na-

Plyšáci mezi koňmi

Paní Kamila Dlabalová žije se psy, co jí paměť sahá. Zatímco dříve to byli němečtí ovčáci, knírači a další pracovní psi, dnes jejich místo zaujali bišonci. Jak došlo k tomu, že tato sportovní, na vesnici žijící žena, mimo jiné také zkušená chovatelka koní, dospěla k plemeni tak „městskému“, které v očích mnoha lidí ztělesňuje luxusního salonního psíka?

Tak v prvé řadě zdání klame. Bišonci opravdu nejsou žádní polštářoví pejsci, naopak, mají rádi pohyb a jsou otužilí, takže život na vesnici jim vyhovuje. Milují sníh, nevdají jim mráz, dokud nezačnou „cinkat“, domů je v zimě nedostanu. Překvapilo mě, že jsou absolutně nebojácní, jdou do všeho po hlavě. A proč jsem se rozhodla zrovna pro ně? Došlo k tomu před šesti lety. Zrovna jsem

prožívala určitou osobní krizi. Dcera byla v pubertě a byly s ní problémy, práce se mi tehdy nahrnulo tolik, že jsem ji nějak přestávala zvládat, zkrátka nebylo to lehké období. A v té době se mi náhodou dostal do ruky velký atlas psů, kde byl bišonek téměř v životní velikosti. Jeho vzhled mě okouznil, a když jsem se tam ještě navíc dočetla, že to je antidepressivní plemeno, které lidem spolehlivě přináší

Na návštěvě u chovatelky

Má-li být bišonek úspěšný na výstavě, vyžaduje to dost práce a zkušeností

čechraného oblého medvídky před sebou náhle má nepřilíš povedeného pudla. Trvá to pak rok i déle, než srst doroste natolik, aby se vzhled psího nešťastníka začal zase blížit bišonkovi.

Nezkušený majitelé dělávají i další chyby. Třeba pejska po každé procházce koupají ve vaně, nebo mu alespoň sprchují nohy. Chápu, že nechtějí, aby jim do bytu přinesl špínu, ale neuvědomují si, že tím poruší barvu srsti, která vlivem vlhkosti ztrácí svou bělost a rezne. Řešení? Když už psa musím namáčet, je nutno ho potom také vysušit fénem. Vlhkost narušuje bílou barvu i na jiných částech těla, hlavně na hlavě kolem očí a tlamičky, takže bišonky je třeba často otírat papírovým kapesníčkem dosucha. Jinak ale srst bišonků má samočisticí schopnost, po zaschnutí z ní nečistoty samy opadají.

Vyžadují bišonci nějaké speciální krmení?

Zčásti ano. Především musí být velmi kvalitní, vysokoenergetické, je nutno volit opravdu špičkové značky s vysokým podílem nenasycených mastných kyselin. Já to řeším tak, že krmím kvalitními granulemi s lososem a na zlepšení kvality srsti ještě přidávám čistý lososový olej, který večer nastříkám na granule, přes noc nechám vsáknout a ráno podávám. Je třeba dbát také na to, aby krmivo neobsahovalo betakaroten, i to má negativní vliv na zbarvení srsti. Kvalitní krmení je základ všeho a jakékoliv šizení se vymstí.

Jak na tom jsou čeští bišonci v porovnání se světem? A existuje u nich něco jako moderní typ?

Bez přehánění skvěle. Ještě kolem roku 2000 byla za absolutní špičku v chovu bišonků považována Skandinávie, jejich úspěchy a krásná zvířata jsme jim mohli jen závidět. Ale čeští chovatelé se poučili natolik, že dnes bych bez přehánění za evropskou špičku označila nás. Jsem samozřejmě moc ráda, že zrovna můj pes

Blondy Critters of Prague se stal v roce 2005 prvním českým bišonem, který vyhrál evropskou výstavu v Tullnu, v témže roce vyhrál západní Evropu v Dortmundu a Středovýchodoevropskou výstavu Arad, čímž se stal historicky prvním českým bišonem, který získal absolutorium Evropy, navíc v jednom jediném roce. Blondy je také už tři roky nejúspěšnějším výstavním psem Česka a Maďarska. To je snad jen malá ukázka kvality českých bišonků ve světě. Je to můj největší dosažený úspěch. Jinak mezi odchovy mé chovatelské stanice z Podchotucí (www.cz-pes.cz/bichon-frise) jsou už čtyři interšampioni a 16 šampionů.

Ve Skandinávii dopltili na příliš volná pravidla chovu: neexistují tam bonitace ani výběr do chovu, na psech s průkazem původu může každý chovat, jak chce, a tak tam trochu zabředli do úskalí příbuzenské plemenitby se všemi důsledky, jako jsou chudozubost, problémy se skusem apod. Bojím se, aby k něčemu podobnému nedošlo i u nás, náznaky už tu jsou. Je pravda, že nejužší příbuzenská plemenitba může přinést špičkové zvíře, ale za jakou cenu? „Odpad“ je příliš velký. Moderní typ bišonka navazuje na typ anglicko-holandský: tedy vysoce elegantní, na vyšších nohách, dokonale upravený. Takzvaný německý typ s kratšíma nohama, který převládal dříve, je dnes už myslím překonaný stejně jako „přírodní“ typ francouzský podobající se boloňáčkoví. Pomalu na to začínají přicházet i v zemi původu ve Francii.

Mají lidé o toto přece jen exkluzivní plemeno zájem?

Dám vám názorný příklad: když jsem s bi-

Psi a koně – dvě největší lásky úspěšné chovatelky

šonky začínala, na ulici, ale i na výstavách mě zastavovali lidé a zvědavě se vyptávali, co to je za plemeno, ti poučenější tipovali na maltézáčka či pudlíka. Dnes se mě většina z nich už rovnou zeptá, zda to je „ten“ bišonek, a stejnou otázkou kladou i majitelům boloňáčků a maltézáčků. Takže situace se obrací.

Počty štěnat mají vzestupnou tendenci, v této chvíli je číslo zápisu 3988. Na to, že plemeno se u nás nechová o mnoho déle než 10 let, to je myslím slušné. Bišonci

Fenka z vlastního chovu Ginger Megbl z Podchotucí

dnes už nejsou vzácnost vyvažovaná málem zlatem, jako tomu bylo zpočátku. Jejich ceny se pohybují na přijatelné úrovni srovnatelné s ostatními společenskými plemeny psů. O to víc mě zlobí, že lidé přesto často dávají přednost psům bez průkazu původu. Vůbec si neuvědomují, že když rodiče nejsou zařazeni do chovu, má to většinou nějaký závažný důvod. Nechovní psi bývají agresivní, což je u tohoto plemena zásadní vada, bývají to monorchidi nebo kryptorchidi nebo mívají další závažné zdravotní vady. Navíc pocházejí z živelných chovů, které se nikomu nezodpovídají a nejsou kontrolovatelné. I v chovech psů s průkazem původu se samozřejmě vyskytují tu a tam různé nedostatky, ale právě proto se chov kontroluje, aby se chovatel ze svých neúspěchů poučil a případných chyb se příště vyvaroval. Dnes už bišonci nejsou jako v minulosti výsadou bohatců, ale když někdo nemůže obětovat odpovídající sumu a pořídit si zdravé kvalitní zvíře ze slušného chovu, neměl by si raději kupovat žádné. Tito pejsci si žádají své a nezaslouží si, aby byli šizeni proto, že jejich majitel nebude mít prostředky na kvalitní potravu a péči.

Rozmlouvala Lea Smrčková